

BACOVIA - 115

în care mustește singele cald de animal
al crîșmelor, al maghernițelor. Al zăpezii murdare,
Un Crist al delirului și-al nervilor.
Bacovia nu a venit pentru a mintui lumea, ci pentru
a suferi,

pentru a arăta adevărata suferință a omului;
mizeria, mocirfa, întunericul, boala, foamea, frigul
interior.

Un Crist dezgolit, atîrnînd pe crucea sa.
Un Crist dezgolit prin care fluieră vîntul ca printr-un
clavir.

Un Crist înfrigurat, într-un peisaj pustiu și funebru.
Un Crist ce-și poartă umil crucea prin parcurile
desfrunzite ale toamnei, prin amurgurile violete de
iarnă.

Prin ploaia putredă, prin zăpada înroșită și murdară
Un Crist al disperării, al putreziciunii. Al
Plumbului.
Nichita DANILOV

Aventura

A venit domnul Bacovia în costumul său de mire
nu vibrează caldarîmul, nu mai trece nici un tren
se destramă tuberoze prin fanfare și clavire
care intonează marșul fericitului Chopin.
Luna cade-n mahalale, steaua cade-n cabarete
a venit domnul Bacovia din cetățile de ploi,
emisar al înserării și al umbrei violete,
umorist fără permise, sol al toamnelor de foi.
Locuințele lacustre îl absorb și el dispăre,
monotona noastră urbe l-a cuprins în zidul ei,
un cortegiu vag de umbre lunecă pe Strada Mare
și din ziduri curg pe uliți urme, galbene scînteii.
Astfel se sfîrșește lacom fericita contopire
ca-ntr-un joc de frunze moarte, ca-ntr-un fel de
carnaval,
a venit domnul Bacovia în costumul său de mire
un poet nespul de singur și nespul de provincial...
Mihail SABIN

Natură statică

la Bacovia

Amurg, totuși pare devreme,
aprilie pîlpîie-n ramuri,
omizi zburătoare,
o ceață pe lume se lasă,
un gust pentru melancolie,
o jerbă de flori,
un gest împietriște aulic
în vastă feeria plutirii
în goluri ovale,
miresme și seve,
un ceas ce demult nu mai merge,
în zori, va suna așteptarea!

Calistrat COSTIN

Ușor e plumbul, ușor

Ușor e plumbul, ușor
poete George Bacovia,
o rană străluce acolo,
un luminis, un pridvor.

Ușor e plumbul, ușor,
alicele, glonte-asteaptă
mîna s-o frîngă din zbor,
mîna ta Stîngă, palida dreaptă.

Ușor e plumbul, prelungi
sînt florile sale ciudate
scaieții, brîndușa din lunci,
violacee și întomnate.

Ușor e plumbul și greu
saturnic, lunar și himeric,
împărătește-ntrînsul un Zeu
nemilos în adînc întuneric.

Ușor e plumbul și nu
te mai lasă din brațele sale
iubirea lui te prefăcu
în albă statuie de sare.

Ușor se desface, ușor,
și unghia-l poate răpune
arterele-l duc în arcele lor
otravă și-nțelepciune.

Ușor e plumbul, ușor
o rană străluce-n lumină,
Plumbul ca un sacru izvor
pe limba lui ne declină.

Adrian POPESCU

Bacoviană

De la fereastra aceea văzduhul
părea un năvod cu ochiuri bizare,
cu pești sticlind vestejit
dîntre spume marine
în destrămare.

În ceasurile străzii tîrzii,
într-o ceroasă, confuză lumină,
prin fantă un strigăt chema
să-ntîmpini provincia citadină.

Și-n malurile clipei zăpezi troieneau:
o zare rezemînd poate,
vertebrele atîtor năluci,
sub ploapă ingenuncheate.

Și-n fantă, aievea un chip tresărînd
de mirarea lunecării fugoase,
de sine-ntrebînd, ce de-un geamăn,
și pareă tîrziul în zid lunecase...

Victor MITOCARU

Călătorie de iarnă

Lui George Bacovia

Nîngea frumos, nîngea pe zări, nîngea pe ochi,
Nîngea mereu,
Erai părere sau aievea,
Eram noi doi, eram doar eu...?

Treceam zîmbind prin liniști mari,
Pe drumul neted și albit
Și riul alb, culcat în ghețuri
Scîlpea prelung în asfințit,

Spuneai un sunet, un cuvînt,
Culori sunau îndepărtat
În glasul tău și eu spuneam
Un cîntec tînar, de bărbat,

Spuneai de-o primăvară nouă
Și-un verde pal și-un verde crud
Veneau spre noi din depărtări,
Veneau din nord, veneau din sud,

Nîngea frumos, nîngea pe zări, nîngea pe ochi,
Nîngea mereu,
Erai tîrziu și nu mai știu
În seara albă, de omăt,
Eram noi doi sau numai eu...?

Sergiu ADAM

Bacovia în limba franceză

Plomb

Cercueil de plomb, au lourd sommeil de plomb,
Et fleurs de plomb, funèbres vêtements -
Moi seul dans le caveau... il faisait vent...
Et les couronnes frissonnaient, de plomb

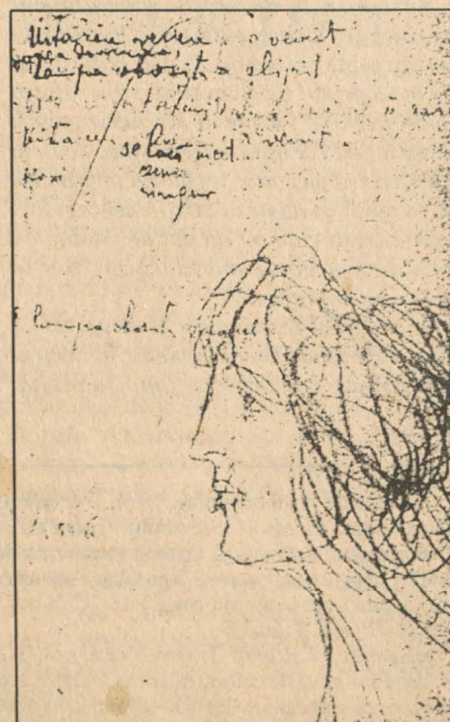
Face tourné contre des fleurs de plomb
Dormait l'amour de plomb... je l'appelai -
J'étais seul près du mort... et il gelait...
Les ailes lourdes lui pendaient, de plomb.

Couchant violet

Couchant d'automne, violet...
Deux peupliers, au fond: - Des silhouettes
D'apôtres en chasubles violettes -
Le bourg entier est violet.

Couchant d'automne violet...
Oisive dans les rues, coquette,-
La foule entière semble violette,
Le bourg entier est violet.

Couchant d'automne violet...
Je vois, au champ, les voïvodas en tête,
Aïeux qui passent en troupes violettes.
Le bourg entier est violet.

Mélancolie

Quel cri, quel soupir en automne...
Le bois en resonance, sauvage, -
Un cor retent, monotone,
Et la doïna reprend dans les parages.

- Sans pleurs, et sans crainte aucune,
Écoute bien, toi, ma belle,-
La voix de la terre, pesante,
Qui des abîmes, nous appelle...

Couchant d'hiver

Couchant d'hiver, sévère, de métal.
La plaine blanche - un immense rond -
Ramant, un noir corbeau s'en vient du
fond,
Et coupe l'horizon, en diagonale.

Les arbres rares semblent de cristal.
Le gouffre du néant me tente bien,
Lorsque muet, le même corbeau revient,
Et coupe l'horizon, en diagonale.

Temps pourri

L'automne, et l'hiver
Descendent tous deux;
Il pleut, et il neige -
Il neige, et il pleut.

Et tombe la nuit
Crasseuse et vide;
Ils passent, malades,
Élèves livides.

Les murs sont humides,
Le froid me pénètre -
Un songe m'accoutume
Aux ombres des tertres...

L'automne, et l'hiver
Descendent tous deux;
Il pleut, et il neige -
Il neige, et il pleut.

Traducere de
Emanoil MARCU